

200702805/1.

Datum uitspraak: 15 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/47608 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 30 maart 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 5 september 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 maart 2007, verzonden op diezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 1 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

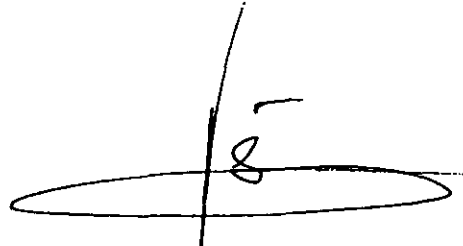
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 juni 2007

348-555.

Verzonden: **15 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
ZITTINGHOUDENDE TE ROERMOND

Enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
Vreemdelingenkamer

Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb).

Proc.nr. : AWB 06/47608

Inzake : eiser,
gemachtigde mr. M.J.C. van den Hoff, advocaat te Veldhoven,
tegen : de Staatssecretaris van Justitie te 's-Gravenhage, verweerder.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Bij fax van 29 september 2006 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 5 september 2006. Bij dit besluit heeft verweerder geweigerd eiser een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) te verlenen.

Bij schrijven van 30 oktober 2006 heeft eiser de gronden van het beroep ingediend.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan eiser gezonden.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 13 maart 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde voornoemd. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. A. Salis. Als tolk is ter zitting verschenen mevrouw R. Conteh.

II. OVERWEGINGEN

Eiser, geboren op [] en van Sierra Leone nationaliteit, heeft op 11 november 2001 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 17 april 2004 heeft verweerder eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de grond als

Proc.nr.: AWB 06/47608

2

bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 met ingang van 11 november 2001 en geldig tot 11 november 2004.

Op 10 augustus 2004 heeft eiser een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd aangevraagd. Verweerder heeft op 26 april 2006 zijn voornemen kenbaar gemaakt om eisers aanvraag af te wijzen. Eiser heeft bij schrijven van 15 mei 2006 een zienswijze ingediend. Vervolgens heeft verweerder eiser op 7 juli 2006 nader gehoord. Bij besluit van 5 september 2006 heeft verweerder op grond van artikel 34, juncto, artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 laatstgenoemde aanvraag afgewezen en tevens beslist dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op één van de andere gronden van artikel 29 van de Vw 2000.

Tegen laatstgenoemd besluit heeft eiser beroep ingesteld voor zover hem een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op een van de gronden als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vw 2000 is geweigerd.

In deze procedure dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

De rechtbank stelt vooreerst vast dat eiser in beroep niet heeft bestreden dat verweerder heeft kunnen besluiten tot afschaffing van het categoriaal beschermingsbeleid voor Sierra Leone. In het verlengde daarvan is evenmin bestreden dat verweerder heeft besloten de aanvraag van eiser tot verlening van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd af te wijzen op grond van het bepaalde in artikel 34, juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

De rechtbank zal beoordelen of verweerder aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op een van de individuele asielgronden van artikel 29 van de Vw 2000 heeft kunnen onthouden. De beoordeling beperkt zich, gelet op de beroepsgronden, tot de a-, b- en c-grond van artikel 29 van de Vw 2000 ten tijde van zowel de verleende vergunning als de situatie zoals die thans is in Sierra Leone.

De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

Beoordeling ten tijde van de verleende vergunning.

Eiser heeft aan zijn asielaanvraag het volgende – kort samengevat – ten grondslag gelegd. Eiser woonde in . In 1992 is het idee ontstaan om de Civil Defense Unit (CDU) op te richten, een door de overheid toegestane organisatie. Eiser heeft in de periode 1993-1997 vergaderingen van deze organisatie bijgewoond en een aantal keren bij een checkpoint gestaan. Bij de checkpoints werden mensen gecontroleerd op identiteitsbewijzen. In 1997 zijn de rebellen gekomen en hebben onder meer leden van de CDU meegenomen om in de diamantmijnen te werken. Eiser heeft tijdens zijn gevangenschap een diamant gestolen, maar is verraden door een medegevangene. De rebellen hebben eiser toen in een container opgesloten en mishandeld. Nadat eiser de gestolen diamant aan de rebellen had teruggegeven, moest hij weer werken in de diamantmijnen. Eiser heeft op een dag wederom een diamant gestolen en tevens werd het rebellenkamp die dag gebombardeerd door ECOMOG-troepen. Eiser is gevlucht naar gebied van de Kamajors. Daar heeft hij een aantal dagen verbleven en is daarna naar teruggekeerd. Eiser heeft

Proc.nr.: AWB 06/47608

3

gesproken met , een lid van de Kamajors, die een diamanthandelaar kende zodat eiser zijn gestolen diamant kon verkopen. Eiser heeft echter afgezien van de verkoop en heeft naderhand een kennis van zijn vriend de diamant verkocht in ruil voor hulp bij het verlaten van het land.

Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat in het asielrelaas van eiser geen grond is gelegen om hem in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel op een van de gronden als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000. Verweerder heeft met toepassing van het bepaalde in artikel 31, eerste lid, juncto, artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 het relaas primair ongeloofwaardig geacht. Subsidiar heeft verweerder het standpunt ingenomen dat het asielrelaas van eiser niet zwaarwegend genoeg is om tot vergunningverlening over te gaan.

Voorts overweegt de rechtbank als volgt.

Voor zover hier thans van belang luidt artikel 29 van de Vw 2000:

"1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst; (...)."

Voor zover hier van belang luidt artikel 1 van de Vw 2000:

"In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

(..)

k. Vluchtelingenverdrag: het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb. 1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76);

l. Verdragsvluchteling: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn; (...)."

Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten een rechtsgrond voor verlening vormen.

Op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek of de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel kan worden afgewezen

Proc.nr.: AWB 06/47608

4

mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Blijkens onderdeel C1/5.8.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is voor de beoordeling van de asielaanvraag onderbouwing van de volgende elementen van belang: de identiteit, de nationaliteit, de reisroute en het asielrelaas van de vreemdeling. Wanneer is vastgesteld dat ten aanzien van één of meer van de vier elementen documenten ontbreken, wordt onderzocht of het aannemelijk is dat het ontbreken van documenten niet aan de vreemdeling is toe te rekenen.

Documenten die de reisroute onderbouwen zijn volgens onderdeel C1/5.8.3 van de Vc 2000 in de eerste plaats de reisdocumenten waarvan de vreemdeling zich bediend heeft tijdens de reis naar Nederland. In de tweede plaats kan de reisroute worden onderbouwd met alle andere documenten en bescheiden op grond waarvan kan worden vastgesteld welke reisroute de vreemdeling heeft gevolgd. Verklaringen die inhouden dat een vreemdeling geen documenten heeft en niets meer weet van de reisroute zijn volgens onderdeel C1/5.8.3 van de Vc 2000 niet geloofwaardig. In het geval dat een vreemdeling geen documenten inzake de reisroute over heeft gelegd maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten wel consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen aflegt, geeft hij blijk van de wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder eiser op goede gronden heeft tegengeworpen dat hij geen documenten heeft overgelegd ter onderbouwing van zijn reisroute of ander concreet dan wel indicatief bewijs heeft overgelegd van de gestelde reis van Sierra Leone naar Nederland. Ter compensatie van dit gebrek heeft eiser evenmin gedetailleerde, coherente of verifieerbare verklaringen afgelegd omtrent zijn reisverhaal. De verklaring van eiser in de zienswijze dat hij met een groot wit vliegtuig heeft gereisd en dat het personeel aan boord blank was en lichtblauwe kleding droeg, heeft verweerder niet hoeven aan te merken als dergelijke verifieerbare, coherente en gedetailleerde informatie die eisers reisroute kan onderbouwen.

Op grond van het voorgaande heeft verweerder het ontbreken van reisdocumenten in redelijkheid aan eiser kunnen tegenwerpen.

Nu zich hier een omstandigheid voordoet als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, heeft verweerder gesteld dat ingevolge artikel 31, van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (MvT, p.40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van eiser om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan ook een positieve overtuigingskracht uitgaan.

Verweerder heeft het asielrelaas van eiser op grond van voornoemd toetsingskader ongeloofwaardig geacht.

Proc.nr.: AWB 06/47608

5

Aan dit standpunt heeft verweerder ten grondslag gelegd dat eiser wisselende verklaringen heeft afgelegd betreffende de duur dat hij bij de rebellen heeft verbleven en ongeloofwaardig heeft verklaard dat hij als lid van de CDU personen op hun identiteitsbewijs controleerde, maar zelf niet in het bezit was van een identiteitsdocument. Ook heeft verweerder gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft verklaard over het tot tweemaal toe stelen van een diamant, zijn verblijf bij de Kamajors en zijn ontmoeting met de diamanthandelaar.

Daargelaten de verklaringen van eiser betreffende het stelen van diamanten, het ECOMOG-bombardement, zijn ontmoeting met de diamanthandelaar en zijn verblijf bij de Kamajors, overweegt de rechtbank dat verweerder redelijkerwijs het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig heeft kunnen achten.

Verweerder heeft in dit verband het standpunt kunnen innemen dat eiser wisselend heeft verklaard omtrent het verblijf bij de rebellen. Zo heeft eiser in eerste instantie verklaard dat hij ongeveer anderhalf jaar, tot maart/april 1998, bij de rebellen te hebben verbleven. Vervolgens heeft eiser verklaard drie jaar in rebellengebied te hebben verbleven en tenslotte zou eiser drie jaar bij de rebellen hebben verbleven. Nu eiser geen verklaring heeft gegeven voor het verstrekken van deze wisselende informatie is de rechtbank van oordeel dat verweerder op dit punt de verklaringen van eiser ongeloofwaardig heeft kunnen achten.

Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder het bevreemdend heeft kunnen achten dat eiser als lid van de CDU personen controleerde op hun identiteitsbewijs, maar had zelf niet in het bezit zou zijn geweest van een identiteitsdocument.

Reeds op grond van het voorgaande heeft verweerder tot de conclusie kunnen komen dat het relaas van eiser geen positieve overtuigingskracht heeft en dat het asielrelaas om die reden ongeloofwaardig is. Eiser kan om die reden geen aanspraak maken op één van de individuele verleningsgronden van artikel 29 van de Vw 2000.

Beoordeling betreffende de huidige situatie.

Ter zitting heeft verweerder desgevraagd uitdrukkelijk aangegeven dat ook bij de beoordeling van de huidige situatie uitgegaan dient te worden van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Daarnaast is naar aanleiding van in de zienswijze naar voren gebrachte punten tevens een subsidiair standpunt ingenomen.

De rechtbank overweegt allereerst dat verweerder bij de beoordeling van de situatie ten tijde van het verlenen van de vergunning, anders dan eiser heeft betoogd, een ander standpunt kan innemen dan bij de beoordeling van de situatie zoals die thans in het land van herkomst is.

De rechtbank overweegt vervolgens dat vanwege het in redelijkheid ongeloofwaardig te achten asielrelaas, er tevens geen termen zijn om te oordelen dat verweerder eiser vanwege de huidige situatie in zijn land van herkomst voor de gevraagde verblijfsvergunning in aanmerking had dienen te brengen op een van de vermelde gronden.

Proc.nr.: AWB 06/47608

6

Voor zover eiser nog heeft aangevoerd dat hij als Fulla gediscrimineerd zal worden en het voor hem niet mogelijk zal zijn om sociaal en maatschappelijk te kunnen functioneren, heeft verweerder zich subsidiair op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet concreet heeft onderbouwd dat zijn Fulla afkomst ertoe zal leiden dat zijn bestaansmogelijkheden dusdanig ernstig beperkt zullen worden om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. De omstandigheid dat eiser in zijn land van herkomst niet op dezelfde manier kan leven als in Nederland, heeft verweerder niet hoeven aan te merken als een zodanige repressie dat eiser voor vluchtelingenschap in aanmerking komt.

Eiser heeft voorts gewezen op de omstandigheid dat hij bij terugkeer vanwege zijn verblijf bij de rebellen zowel vanuit de overheid, de gewezen rebellen als de burgerbevolking problemen kan verwachten. Ook heeft eiser nog een schrijven van Amnesty International van 20 december 2004 ingebracht, waaruit volgens eiser kan worden afgeleid dat de bevolking van Sierra Leone door improvisatie, doorzettingsvermogen en met hulp van een grote familie kan overleven. Eiser heeft in dit verband een beroep gedaan op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en stelt eiser dat hij op grond van individuele klemmende redenen van humanitaire aard in aanmerking dient te komen van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

De rechtbank overweegt dat verweerder in voornoemde omstandigheden geen reden heeft hoeven zien om tot vergunningverlening over te gaan. Daartoe heeft verweerder kunnen opmerken dat uit algemene ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Sierra Leone van onder meer 4 maart 2004 en 25 april 2005 is gebleken dat een doorbraak in het vredesproces op gang is gekomen sinds 2 mei 2001. Het ingezette staakt-het-vuren van het akkoord van Ajuba heeft stand gehouden en de ontwapening van strijders van rebellengroeperingen werd grotendeels voltooid. Verder blijkt uit voornoemde ambtsberichten dat vele ex-rebellen sinds de start van het ontwapeningsprogramma hun wapens hebben ingeleverd en zijn gedemobiliseerd. De United Nations Mission in Sierra Leone (UNAMSIL) is in alle districten van Sierra Leone aanwezig de overheid heeft voortgang geboekt bij de uitbreiding van haar gezag naar de gebieden die eerder door rebellen werden beheerst. De ontwikkelingen in het vredesproces hebben een aanzienlijke verbetering van de mensenrechtensituatie in het land tot gevolg gehad. Er zijn geen aanwijzingen dat het leger en de politie ernstige mensenrechtenschendingen hebben gepleegd en eveneens blijkt dat terugkeer in de samenleving van ex-rebellen en degenen die met hen verbonden waren (ook door rebellen ontvoerden) plaatsvindt.

Ten aanzien van het schrijven van Amnesty International van 20 december 2004 heeft verweerder naar dezerzijds oordeel het standpunt kunnen innemen dat de in dit schrijven genoemde omstandigheden onvoldoende op de persoon van eiser zijn toegesneden. De enkele stelling dat eiser zijn familie door de oorlog uit het oog is verloren en hij alleenstaand is, maakt zonder nadere onderbouwing nog niet dat hij bij terugkeer zal worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Evenmin heeft verweerder deze omstandigheden hoeven aan te merken als individuele klemmende redenen van humanitaire aard. Algemene humanitaire omstandigheden in het land van herkomst kunnen geen reden kunnen zijn voor verlening van de verblijfsvergunning. In het schrijven van Amnesty

Proc.nr.: AWB 06/47608

7

International is aangegeven dat het voor alleenstaande zeer moeilijk is om te overleven, maar daaruit blijkt niet dat het onmogelijk wordt geacht. Eiser heeft niet geconcretiseerd om welke reden hij niet zou kunnen overleven in zijn land van herkomst. De rechtbank is derhalve van oordeel dat de weigering van verweerder eiser een verblijfsvergunning op de gronden als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b en c, van de Vw 2000, de rechterlijke toets kan doorstaan.

Op grond van het voorgaande zal de rechtbank het beroep ongegrond verklaren.

Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

Mitsdien wordt beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

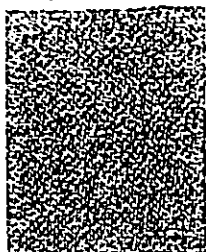
Aldus gedaan door mr. V.P. van Deventer in tegenwoordigheid van mr. E.C.A. de Kort als griffier en uitgesproken in het openbaar op 30 maart 2007.

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier.

Afschrift verzonden op:

30 MRT 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

TILMAN ROSENS VAN DER CORPUT

ADVOCATEN

mr F.J.G. Tilman
 mr H.F.P. van Gattel
 mr H.J. Rosens m.c.l.
 mr C.M. van der Corput
 mr R.B.J.M. van der Linde
 mr J. Hellendoorn
 mr E.J.M. Vannitselroy
 mr T.I.P. Jeltens
 mr G.W.A. Bernards
 mr Th.H.C.M. Derks
 mr C.W.H.M. Uitsendaag
 mr M.J.C. van den Hoff
 mr S.J.P.H. Custers-Kuijper
 mr E. Hermen
 mr G.D. Doorman
 mr G.G.J. van Kooten
 mr I.A.W. van den Broek
 mr E. Geertjns
 mr A.J. Vercijken
 mr ing. H.J.M. Smelt
 mr A.A.M. Olde Loohuis

Raad van State
 Afdeling bestuursrechtspraak
 Hoger beroep vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 's-GRAVENHAGE

per aangetekende post en telefax: 070-3651380

Betreft : **HOGER BEROEPSCHRIFT ASIËL**
 Inzake : / Staat
 Justitiernr. :
 V.nr. :
 Proc.nrs.Rb. : AWB 06 / 47608
 Ons kenmerk : MvdH/Ho1107

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2419 B	20 APR 2007
ZAAKNR. 200702805	
AAN: P.W. de Bont	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft te kennen:

, hierna te noemen "appellant", geboren op , van Sicrraleoonse nationaliteit, wonende te , aan de in deze zaak woonplaats kiezende te Veldhoven aan het Bolwerk 18, op het kantoor van mr M.J.C. van den Hoff, advocaat en procureur aldaar, die tot gemachtigde wordt gesteld en als zodanig voor hem zal optreden.

De gemachtigde verklaart door appellant tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd.

Verweerder in deze is de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

Appellant komt hierbij tijdig in hoger beroep van een uitspraak van 30 maart 2007 van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond, gewezen onder het registratienummer AWB 06 / 47608.

Afschrift van deze uitspraak wordt hierbij overgelegd. (productie 1)

Appellant verzoekt al hetgeen door of namens hem eerder naar voren is gebracht als hier woordelijk herhaald en ingelast te beschouwen.

Tegen de bestreden uitspraak van de rechtbank worden de navolgende grieven aangevoerd.

Kantoor Veldhoven
 Bolwerk 18 - 5509 MH Veldhoven
 Postbus 153 - 5500 AD Veldhoven
 Telefoon 040 - 294 45 00
 Telefax 040 - 294 45 50
 E-mail advocaten@tilman.nl

Kantoor Horst
 Hoofdstraat 19 - 5961 EX Horst
 Postbus 6104 - 5960 AC Horst
 Telefoon 077 - 398 81 82
 Telefax 077 - 398 81 91
 E-mail advocaten@tilman.nl

Website www.tilman.nl

Stichting beheer gelden derden
 Rabobank rek. nr. 15 96 74 379
 ABN-AMRO rek. nr. 40 26 40 004

2
20 april 2007**Grief 1**

Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld dat verweerder appellant op goede gronden heeft tegengeworpen dat hij geen documenten heeft overgelegd ter onderbouwing van zijn reisroute of ander concreet dan wel indicatief bewijs heeft overgelegd van de gestelde reis van Sierra Leone naar Nederland en ter compensatie van dit gebrek appellant evenmin gedetailleerde, coherente of verifieerbare verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn reis alsmede de verklaring van appellant in de zienswijze dat hij met een groot wit vliegtuig heeft gereisd en dat het personeel aan boord blank was en lichtblauwe kleding droeg, verweerder niet heeft hoeven aan te merken als dergelijke verifieerbare, coherente en gedetailleerde informatie die appellant's reisroute kan onderbouwen en op grond van het voorgaande verweerder het ontbreken van reisdocumenten in redelijkheid aan appellant heeft kunnen tegenwerpen.

Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld dat van het asielrelaas van appellant een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan.

Toelichting

Uit het relaas van appellant blijkt dat hij met behulp van een reisagent naar Nederland is gereisd die de documenten heeft getoond, waarvan appellant overigens niet weet wat voor documenten het betreft (zie hiervoor rapport van eerste gehoor pagina 5).

Clïent is van mening dat nu hij niet in het bezit is geweest van reisdocumenten, ook niet van hem verwacht kan worden dat hij deze overlegt.

Voorts is appellant van mening dat gelet op de omstandigheden waaronder hij is gereisd en het voor hem de eerste keer was dat hij in een vliegtuig zat, zijn verklaring over deze reis als adequaat kan worden beschouwd.

Grief 2

Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld dat verweerder redelijkerwijs het asielrelaas van appellant ongeloofwaardig heeft kunnen achten en heeft geoordeeld dat verweerder tot de conclusie heeft kunnen komen dat het relaas van appellant geen positieve overtuigingskracht heeft en dat het asielrelaas om die reden ongeloofwaardig is en appellant om die reden geen aanspraak kan maken om één van de individuele verleningsgronden in artikel 29 van de Vw 2000.

Toelichting

De Rechtbank komt tot haar oordeel op grond van de navolgende overwegingen:

- a. appellant heeft wissellende verklaringen afgelegd betreffende de duur van zijn verblijf bij de rebellen;

20 april 2007

- b. appellant heeft ongeloofwaardig verklaard dat hij als lid van de CDU personen op hun identiteitsbewijs controleerde, maar zelf niet in het bezit was van een identiteitsdocument;
- c. appellant heeft niet aannemelijk verklaard over het tot tweemaal toe stelen van een diamant, zijn verblijf bij de Kamajors en zijn ontmoeting met de diamanthandelaar.

Ad a.

Met betrekking tot zijn verblijf bij de rebellen is juist dat hij ongeveer 1 ½ jaar bij de rebellen heeft verbleven en gedurende 3 jaar, inclusief de eerder genoemde 1 ½ jaar, in rebellengebied is geweest.

In de zienswijze van 15 mei 2006 heeft appellant aangevoerd dat hij, toen hij zei dat hij drie jaar bij de rebellen is geweest, heeft bedoeld te zeggen dat hij drie jaar in een gebied dat werd gecontroleerd door de rebellen is gebleven en hij in totaal 1 jaar en 5 of 6 maanden daadwerkelijk bij de rebellen is geweest.

Appellant is van mening dat hij hiermee een plausibele verklaring heeft gegeven voor het verstrekken van deze wisselende informatie.

Ad b.

In de zienswijze van 15 mei 2006 heeft appellant aangevoerd dat het voor hem niet van belang was om een identiteitskaart te hebben, omdat in waar hij vandaan komt iedereen elkaar kent.

Hierbij is van belang dat de CDU erop gericht was om de inwoners van te beschermen tegen de rebellen en de controles zich dan ook richten op onbekenden aan wie een identiteitsdocument werd gevraagd. Nu cliënt zelf een bekende was in en deel uitmaakte van de CDU was het voor hem mogelijk om controles te kunnen uitvoeren zonder dat hij zelf in het bezit was van een identiteitskaart.

Ad c.

De Rechtbank heeft in het midden gelaten of hetgeen appellant onder c. heeft verklaard al dan niet geloofwaardig is en heeft dit dan ook niet ten grondslag gelegd aan de beoordeling van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

Grief 3

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat vanwege het in redelijkheid ongeloofwaardig te achten asielrelaas er tevens geen termen zijn om te oordelen dat verweerder appellant vanwege de huidige situatie in zijn land van herkomst voor de gevraagde verblijfsvergunning in aanmerking had dienen te brengen op één van de voormelde gronden.

20 april 2007

Toelichting

Appellant verwijst naar de grieven 1 tot en met 3 met de daarbij behorende toelichting.

Grief 4

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat in de omstandigheden dat hij bij terugkeer vanwege zijn verblijf bij de rebellen zowel vanuit de overheid, de gewezen rebellen als de burgerbevolking problemen kan verwachten en uit een schrijven van Amnesty International van 20 december 2004 kan worden afgeleid dat de bevolking van Sierra Leone door improvisatie, doorzettingsvermogen en met hulp van een grote familie kan overleven geen reden heeft hoeven te zien om tot vergunningverlening over te gaan.

Daarnaast heeft de Rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de weigering van verweerder appellant een verblijfsvergunning op de gronden als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b en c, van de Vw 2000, terecht de rechterlijke toets kan doorstaan.

Toelichting

Appellant is van mening dat ondanks het feit dat de ontwapening van strijders van de rebellengroeperingen grotendeels werd voltooid en vele ex-rebellen hun wapens hebben ingeleverd en zijn gedemobiliseerd alsmede het feit dat UNAMSIL in alle districten van Sierra Leone aanwezig is en de overheid vooruitgang heeft geboekt bij de uitbreiding van haar gezag naar gebieden die eerder door de rebellen werden beheerst, hij nog steeds te vrezen heeft voor wraak van deze ex-rebellen.

Immers, heeft hij activiteiten voor de CDU verricht en een diamant gestolen van de rebellen en zijn deze ex-rebellen ondanks het voornoemde nog steeds in staat om wraak op appellant te nemen.

Daarnaast heeft appellant bij aanvullend beroepsschrift van 19 januari 2007 overgelegd afschrift van de krant New Vision van 20 december 2005 waaruit blijkt dat een voormalig lid van de CDU op 16 september 2005 op gewelddadige wijze om het leven is gebracht vanwege het feit dat hij lid is geweest van het CDU. Appellant heeft aangevoerd dat dit krantenartikel zijn standpunt inhoudende dat het voor hem nog steeds gevaarlijk is om terug te keren naar Sierra Leone onderbouwt en hij van de overheid geen bescherming kan krijgen.

Niet gebleken is dat de Rechtbank deze aanvullende gronden van beroep in de oordeelvorming heeft betrokken.

Voorts is appellant van mening dat uit het schrijven van Amnesty International van 20 december 2004 blijkt dat het zonder de steun van familie, het als alleenstaande zeer moeilijk is om te overleven.

20 april 2007

Appellant is van mening dat deze zeer moeilijke leefomstandigheden een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM behelzen en er sprake is van klemmende redenen van humanitaire aard.

Grief 5

Ten onrechte heeft de Rechtbank het beroep ongegrond verklaard en nagelaten verweerder in de proceskosten te veroordelen.

Toelichting

Ter onderbouwing van deze grief verwijst appellant naar de grieven 1 tot en met 4.

Afschrift van dit hoger beroepschrift is per post toegestuurd aan verweerder.

Conclusie

Op voormelde gronden verzoekt appellant uw Afdeling om het hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak te vernietigen en het beroep tegen het besluit van verweerder van 5 september 2006 alsnog gegrond te verklaren met vernietiging van dat besluit, dan wel de zaak naar de rechtbank terug te verwijzen met veroordeling van verweerder in de kosten van het beroep en het hoger beroep.

Veldhoven

Gemachtigde,

M.J.C. van den Hoff